

Sjećanje na 47 brutalno ubijenih hrvatskih civila u Voćinu u Domovinskom ratu (12. i 13. 12. 1991.)

Kako pretpostavljamo da šira javnost a posebice mlađi naraštaji nemaju značajnijih spoznaja o događanjima na prostoru Voćina 1991. godine, želimo u ovom tekstu istaći i sljedeće činjenice:

U ovom dijelu Zapadne Slavonije, na području predratne općine Podravska Slatina, oružana pobuna protiv legalno izabrane vlasti RH započela je već 1990. godine, a kulminirala je sredinom ljeta 1991. godine kada cjelokupni prostora današnje općine Voćin biva 18. kolovoza 1991. godine nasilno odnosno oružanom silom odsječen od ostatka teritorija RH. U ovom dijelu nekadašnje općine Podravska Slatina, tada poznatom kao predio „Brđanska“ (kompleks od 21 sela) dominantno je bilo zastupljeno srpsko stanovništvo i to mahom ekstremno orijentirano i indoktrinirano idejom stvaranja tzv. Velike Srbije te obilato naoružano od strane tzv. JNA. Stoga im malobrojnije i gotovo goloruko nesrpsko stanovništvo, mahom naseljeno u dijelu Voćina poznatom kao Prebenda, nije moglo pružiti značajniji otpor te je najveći dio njih protjeran ili nagnan na bijeg, a oni koji nisu željeli ili uspjeli otići živjeli su kao u logoru u krajnje nehumanim uvjetima, pod gotovo svakodnevnim torturama. Korišteni kao radno roblje, premlaćivani, pljačkani, neke su žene silovane, bili su bez pristupa većini živežnih namirnica, bez pristupa liječničkoj skrbi itd. Mnogi od njih su ubijeni, a najveći pogrom odnosno masakr dogodio se 12. i 13. prosinca 1991. godine kada su domaći četnici, pripadnici tzv. Belih orlova i pripadnici Srpskog pokreta obnove, uoči bijega s tog prostora, krajnje barbarskim načinima, poubijali većinu preostalih nesrba. Naime dio njih je zaklan i spaljen, dio ubijen vatrenim oružjem, a neki su čak rezani-ubijani motornim pilama. Većina „domaćih“ počinioaca poznati su imenom i prezimenom pravosudnim tijelima RH.

Bilanca okupacije ovog prostora bila je 47 ubijenih civila nesrba na Voćinskom prostoru i još oko 20 ubijenih civila na susjednim prostorima za koje su bile nadležne-odgovorne snage stacionirane u Voćinu, razorena gotovo cjelokupna infrastruktura opće namjene (Pošta, društveni dom, autobusni kolodvor, Vatrogasni dom, zgrada „Jugobanke“, prodavaonica „Željezara“, benzinska pumpa INA, trgovina „Slatinka“, hotel „Podravina“, kuglana, zgrada „Šumarije“ i stanovi u zgradi, zubna ambulanta, zgrada školskih stanova, pekara, PP Voćin, zgrade s društvenim stanovima, kinodvorana, Dom zdravlja, zgrada umirovljenika sa stanovima, skladište „Kooperacije Voćin“, veterinarska stanica, uprava IPK Osijek, uprava i pogon DI „GAJ“, mlin, stambena zgrada na Prebendi), uništene gotovo sve kuće i gospodarski objekti nesrba, njih oko 200, u kojima je prethodno živjelo oko 560 osoba, te do temelja razorena katolička crkva Pohoda Blažene Djevice Marije stara preko 500 godina, izgrađena u gotičkom stilu, tretirana kao spomenik kulture, koja je prije rata bila a i sada je, novo izgrađena crkva, središte svetišta Majke Božje.

Jednom riječju od lijepog turističkog podpapučkog mjesta u središtu Zapadne Slavonije s prilično razvijenim gospodarstvom s izraženim kulturnim i vjerskim životom, barbari su, krajem 20 stoljeća, učinili „Hirošimu“. Za ovo „more“ zločina od poznatih preko 70 počinitelja do sada osuđen samo izvjesni Vlado Savić dok je Branko Oliver oslobođen jer sud nije uvažio iskaz Danijela Medića koji je, kao šestogodišnjak, gledao kako mu isti, inače susjed, ubija oca. Ostali su odavno nedostupni (žive u Srbiji ili BiH). Unazad nekoliko godina bio je obnovljen postupak za neke od zločina no i on je doživio fijasko, navodno zbog nedovoljno dokaza i nedostupnosti počinitelja.

No valja i dodati da je Voćinski zločin jedan od najdokumentiranijih ratnih zločina iz toga vremena što apsurd čini većim. U kontekstu odgovornosti za ove zločine Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije optužio je za njih, kao i za niz drugih zločina, Vojislava Šešelja no vidjelo se kako je to završilo. On je pušten i „četnikuje“ po Srbiji, a njegovi, istaknuti ratni suradnici obnašaju u Srbiji najviše državne dužnosti i „kuju“ nove planove za okupaciju dijelova RH s vječitom težnjom „izlaska na Jadransku obalu“.

HČZ